

Φυσικά και δεν χρειαζόμαστε τα σχολικά βιβλία. Είναι περιττά και απαρχαιωμένα. Σε μια υπέρβαση ευγένειας, οι αρμόδιοι για τη διανομή τους, προσφέρουν στους μαθητές ακόμα και το εντελώς ξεπερασμένο DVD που θα περιέχει συμπυκνωμένη τη διδακτέα ύλη του σχολικού έτους.

Αν και τα ζωντόβολα δεν αξίζουν τέτοια χάρη -άσε που κανονικά, δεν έπρεπε να δώσουν φράγκο, ούτε για dvd, κι αυτά αρχαία είναι. Οι αρμόδιοι θα έπρεπε απλώς να τρέξουν ένα link στην ιστοσελίδα του Υπουργείου, κι ας τραβηχτούν γονείς και παιδιά να «κατεβάσουν» από το Δίκτυο τα μαθήματά τους. Να ξεστραβωθούν, τα βλαμμένα, όλο απαιτήσεις και καταλήψεις και φασαρίες είναι, μας έχουν ζαλίσει τον έρωτα, εδώ ο κόσμος χάνεται, τα σχολικά βιβλία μας μάραναν.

Φυσικά και δεν χρειαζόμαστε τα βιβλία -γενικότερα. Ποιος τα έχει ανάγκη; Δεν πάει πολύς καιρός που ήρθαν επισκέψεις στο σπίτι στην Αθήνα. Η κυρία του κυρίου είδε τις βιβλιοθήκες τίγκα στο σπίτι και καταστενοχωρήθηκε. «Κάτι πρέπει να κάνεις μ' αυτά, μαζεύουν τόση σκόνη, ειδικά στο παιδικό δωμάτιο τόσα είναι εστία μικροβίων, το άσθμα αυτή την εποχή θερίζει». «Μα... καθαρίζουμε!» απολογήθηκα έντρομη. Έλεγα λίγο αλήθεια, λίγο ψέματα. Πρώτον γιατί δεν είμαι και τόσο σχολαστική στο ξεσκόνισμα και δεύτερον, έχω τη βαθειά, παράλογη πεποίθηση, ότι η σκόνη που κάθεται, ας πούμε, στις σελίδες της «Ελληνικής Ποίησης-Πλήρως ανθολογημένης», αποκλείεται να είναι βρώμικη -είναι σίγουρα μια σοφή σκόνη, που ξέρει διθυράμβους, επιτύμβια, παραλογές, σουρεαλισμό και Σεφέρη -τι αρρώστια μπορεί να μεταδώσει;

Φυσικά και δεν χρειάζομαι τα βιβλία. Οι είκοσι ασήκωτες κούτες που κουβάλησα στην Αυστραλία -θα χωρούσαν όλες σε ένα κομψότατο e-book. «Είσαι τρελή», γκρίνιαζε ο σύζυγος, ενώ κρυφά, παράχωνε στο κοντέινερ τα δικά του -άλλες πέντε κούτες στη ζούλα.

Για κάποιο ανεξήγητο λόγο, δεν μπορώ να φανταστώ τα Άπαντα του Διονύσιου Σολωμού σε e-book. Δεν έχω διαβάσει καν τα Άπαντα του Διονύσιου Σολωμού, σόρρυ -μου πέφτουν λίγο βαριά. Τα έχω σε μια παλιά έκδοση, του 1948, άκοπη ακόμα, με τις σελίδες ενωμένες ανά τέσσερις. Όταν σφίγγουν οι μοναξιές εδώ, κάθομαι και τα κοιτάζω. Δεν τα διαβάζω, τα κοιτάζω. Και σας ορκίζομαι, πάντα νιώθω καλύτερα. Τι μπορεί να πάει λάθος; Έχω τα άπαντα του Σολωμού, μάγκες, στο σπίτι μου, εγώ, η κυρά-Τίποτα, γωνία Γιάλταρα και Περίνα, στην άκρη του κόσμου, στην πίσω αυλή του πουθενά. Αν ποτέ πραγματικά ζοριστώ, θα πάρω το χαρτοκόπτη και αντί να κόψω τις φλέβες μου, θα κόψω τις σελίδες τους.

Εκδόθηκαν το 1948, σε επιμέλεια Λίνου Πολίτη. Μεταξύ άλλων περιέχουν σωζόμενο το συνδικαλιστικό λόγο που εκφώνησε ο κόντες, φοιτητής τότε, στην Ιταλία:

«Νέοι συμμαθητάδες! Μάθετε την επιστήμη και την αρετή δίχως να υπερηφανεύεσθε -και δεν θα υπερηφανευθείτε, αν αληθινά μάθετε την επιστήμη και την αρετή. Αλλά μη παραχαμηλώσετε ποτέ την κεφαλή, διότι θα βρεθούν πολλά άτιμα και αχρεία χέρια έτοιμα να σας την πλακώσουν».

Όχι, δεν χρειαζόμαστε τα βιβλία. Ούτε στο σχολείο ούτε σπίτι, στο Πανεπιστήμιο, ούτε πουθενά. Πιάνουν χώρο, ξοδεύουν δέντρα, είναι ακριβά, πληρώνεις ένα σκασμό λεφτά στις μετακομίσεις, και τη σκόνη, πού την πας τη σκόνη; Θερίζει το άσθμα αυτή την εποχή.

Εδώ δίπλα, στο νηπιαγωγείο που στέλνω το μικρό, δεν έχουν τα συστήματα τα δικά μας, τα μοντέρνα. Έχουν μια ανεξήγητη μανία με τα βιβλία -οπισθοδρομικοί τύποι. Έχουν βιβλιοθήκες, και κάθε μέρα παραχώνουν στην τσάντα του πεντάχρονου ένα λιλιπούτειο βιβλιαράκι -μας παίρνει τρία λεπτά να το ξεκοκαλίσουμε, είναι πλακατζιδικο και χαριτωμένο. Την περασμένη εβδομάδα είχαν «Εβδομάδα Βιβλίου» σε όλη την Ήπειρο, μιλάμε μας γκώσανε στο διάβασμα. Κάτι βλακείες του τύπου «είναι καθήκον μας να προσφέρουμε στα παιδιά την ισορροπία ανάμεσα στην ηλεκτρονική πληροφορία και τη γοητεία της τυπωμένης σελίδας». Ααααχ, χασμουρήθηκα ήδη, τι λένε;

Αρχαιολογίες, άχρηστα πράγματα. Το σχολείο είναι φίσκα στα κομπιούτερ, όπως και όλα τα σπίτια στη γειτονιά. Γιατί δεν μας δίνουν ένα λινκάκι, να «κατεβάζουμε» την ύλη, να είμαστε ωραίοι, και να μην έχουμε τα σούρτα-φέρτα με τις παλιατζούρες; Όχι, δεν χρειαζόμαστε τα βιβλία. Όπως δεν χρειαζόμαστε πολλά άλλα πράγματα, επίσης ακριβά, άχρηστα και απαρχαιωμένα.

Γιατί να μπει στον κόπο να στύψεις μια πορτοκαλάδα όταν μπορείς να κατεβάσεις μια πολυβιταμίνη; Γιατί να χαλάσεις βενζίνη και χρόνο να πας σε μια θεατρική παράσταση ή σε μια συναυλία, όταν μπορείς να κατεβάσεις ένα σωρό υπερθεάματα στον καναπέ του σαλονιού; Γιατί να ερωτευτείς, αφού μπορείς, απλώς, να αναπαραχθείς; Γιατί να μπει καν στον κόπο να πάρεις την επόμενη σου ανάσα, αφού κάποτε θα τα τινάξεις;

ΥΓ. Κλείνοντας αυτό το -πολύ θυμωμένο- σημερινό κείμενο, θέλω να σας πω τι περιμένω, σαν πολίτης της Ελλάδας, σαν γονιός και σαν ανθρώπινο πλάσμα. Περιμένω μια πολύ μεγάλη «συγγνώμη» από τους αρμόδιους που δεν είναι σε θέση να παραδώσουν βιβλία στους μαθητές. Περιμένω να βροντοφωνάξουν ότι το βιβλίο -σχολικό ή όχι- είναι ένα αναντικατάστατο εργαλείο γνώσης. Ότι η λύση της ηλεκτρονικής του διανομής είναι λυπηρή και προσωρινή, είναι συνέπεια της δεινής οικονομικής μας κατάστασης. Και ότι θα αποκατασταθεί το συντομότερο δυνατόν, κατά απόλυτη προτεραιότητα, και με κάθε κόστος, η διανομή των μαθητικών εγχειριδίων, στο τελευταίο χωριό της χώρας. Οτιδήποτε άλλο θα είναι τρελό φάουλ. Ή, για να δανειστώ τα λόγια του κόντε Διονύσιου στους «συμμαθητάδες» του, θα νιώσω ότι πραγματικά «παραχαμηλώνουμε την κεφαλή».

Σε χέρια άτιμα και αχρεία, έτοιμα να μας την πλακώσουν...

Σχολικά βιβλία: Ποιος τα χρειάζεται;

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Αερας

Και ένα βίντεο...από το μέλλον.

{youtube}DwG2IN-Bx5M{/youtube}

της Ρίκας Βαγιάνη
ΠΗΓΗ PROTAGON.GR